

[Kirkeministeren.]

drejer sig om menighedsrådslovens § 13, stk. 2, og som er en genfremsættelse af et i i sidste folketingsssamling behandlet forslag til en ændring af bestemmelserne her. Det er rigtigt, som det er blevet nævnt — jeg tror, det var af hr. Samuelson — at det er øjensynlig en meget kontroversiel affære. Det er ikke, fordi beløbenes størrelse kan give anledning til det, der er så at sige ingen penge i denne bestemmelse, men den giver anledning til, som det rigtigt blev fremført, en række principielle overvejelser.

Hr. Orla Møller fremførte, at det nok vil give anledning til en del kritik af ministeriets administration, og det må jeg desværre sikkert give ordføreren ret i; det vil det. Ordføreren har sikkert selv mærket det tidligere på sin egen krop. Nu er det jo tanken, at vi i så vid udstrækning som muligt vil lade spørgsmålene afgøre ved provstiudvalg og stiftsøvrigheder, men det kan jo ikke undgås, hvis særlige principielle problemer eller kontroversielle sager opstår, at de havner i ministeriet til sidst — det gælder for så vidt i alle administrationsgrene.

Jeg har lige en bemærkning til hr. Vestergaard Poulsen, som nævnedes kirkebladene og rejste spørgsmålet, om ikke udgiften hertil kunne tages ud af rådighedssummen og opføres som et særligt punkt i budgettet. Jeg må tilstå, det er en tanke, der også lejlighedsvis har strejft min hjerne. Jeg er tvivlende over for, om den er gennemførlig, men hvis der skaffes lovhjemmel for det, kan det selvfølgelig ske. Det er en af de ting, man også kan drøfte i udvalget, selv om jeg må sige, at det i givet fald, hvis man drøfter det, vil ligge uden for, hvad der naturligt har med rådighedsbeløbet at gøre, hvis man altså vil flytte det væk fra rådighedssummens ressort og ud i budgetområdet.

Hr. Vestergaard Poulsen fremførte som eksempel på de snævre rammer for menighedsrådets dispositionsret en sag, der har været i Herning ved Sct. Johannes menighedsråd, hvor man inden for rådighedsbeløbet har aflønnet en diakonisse. Selv om

jeg har al mulig sympati for diakonien og for diakonissernes store og meget fortjenstfulde arbejde, så nytter det ikke noget at aflønne en sådan medhjælper på en måde, som der ikke er lovhjemmel for. Der er ikke nogen lovhjemmel for, at man kan bruge rådighedssummerne til at aflønne medhjælperne i det frivillige kirkelige arbejde. Jeg må også bede hr. Vestergaard Poulsen lige betænke konsekvenserne af det, hvis man ville åbne udvej derfor. Det ville betyde, at en lang række kirkelige organisationer i landet eventuelt kunne få deres medarbejderstab helt eller delvis lønnet af offentlige midler, ligningsmidler, som jo rådighedsbeløbene stammer fra. Jeg ved, at i sin tid har denne sag været drøftet også i strukturkommissionen, hvor man afstod fra at gå så vidt i ønskerne. Jeg vil være tvivlende over for, at det vil være praktikabelt. Om den aktuelle sag i Herning må jeg bemærke, at det pågældende menighedsråd to gange blev gjort opmærksom på det ulovlige, men alligevel fremturede, og vi er jo nødt til fra kirkeministeriets side naturligtvis at administrere efter gældende lov. Hvis dette høje ting ønsker at give en anden lov på det pågældende område, så vil vi selvfølgelig administrere derefter.

Jeg har ikke mange bemærkninger til de sidste ordførere. Hr. Evan Jensen fremhævede med rette, hvordan der ligger en udvidelse af anvendelsesområdet i formuleringen; i stedet for „stedlige kirkelige formål“ står der nu „til fremme af det kirkelige liv i sognet, pastoratet eller kommunen“, og det er for så vidt også en ajourføring i pagt med kommunalstrukturen, at denne formulering er anvendt.

Hr. Samuelson gav en forklaring på, hvorfor dette spørgsmål er så ømtåligt. Det er rigtigt, at det skyldes ikke selve beløbenes størrelse, men bagved ligger til syvende og sidst en debat om, hvad en kirke er, og hvordan et menighedsråds funktion må forstås, og det er nok dette, der er anledning til, at hele det spørgsmål er så kontroversielt og så ømtåligt. Jeg